

عنوان مقاله:

جلوه های ناز معشوق در شعر حافظ

محل انتشار:

فصلنامه شعرپژوهی (بوستان ادب)، دوره 6، شماره 4 (سال: 1393)

تعداد صفحات اصل مقاله: 18

نویسنده:

هادی عدالت پور - دانشگاه فردوسی مشهد

خلاصه مقاله:

یکی از ویژگی های معشوق این است که به جلوه های گوناگون خود را بر عاشق عرضه می دارد و سعی می کند دل او را برآید. این جلوه گری ها بیانگر ناز معشوق هستند. حاصل این پژوهش این است که گاه عشق الهی به صورت عشق انسانی تجلی می کند، بنا براین می توان گفت که ناز برخاسته از زیبایی انسان نیز تجلی ناز الهی است و بین جلوه های ناز خداوند و معشوق انسانی رابطه وجود دارد. صفات لطف معشوق انسانی تجلی صفات جمال خداوند و صفات قهر معشوق انسانی تجلی صفات جلال خداوند است. در شعر حافظ، معشوق گاه زمینی است؛ در این صورت با اوصاف و جلوه های معشوق زمینی ناز می کند و گاه آسمانی و معنوی است که در این صورت، جلوه های ناز او با مفاهیم معنوی خاص خود بیان می شوند و گاه، هم زمینی است و هم آسمانی که در اینصورت ناز او نازی است با رمز و رازهای معنوی که در صورت و قالب جلوه و ناز معشوق زمینی بیان می شود. در این پژوهش ضمن بیان مفاهیم ناز در ادبیات عاشقانه و عارفانه و ارتباط بین معشوق زمینی و خداوند، جلوه های ناز معشوق حافظ را تحت دو عنوان کلی جلوه های جلی و خفی بررسی و تحلیل می کنیم و در کنار انواع جلوه های ناز معشوق زمینی، مفاهیم و علت های آنها از دید عرفا بیان می شوند.

کلمات کلیدی:

حافظ، معشوق، مفاهیم ناز، جلوه های ناز

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1459170>

